

สลาล้านนาจับมือ วช.-ม.เชียงใหม่ ผลิตรจจกโบราณบางเฉียบ ตัด-ตัด-ปักได้จริง

เชียงใหม่ – สลาล้านนาจับมือ วช.-มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ต่อยอดงานวิจัยไม่ขึ้นห้าง..ผลิตรจจกจากเงิน-กระจกกรึบ-กระจกโบราณ ที่สูญหายมานับร้อยปี ทั้งบางเฉียบแบบตัด-ตัดโค้ง-ปักบนหมอนได้ หนุนงานบูรณะและอนุรักษ์โบราณสถาน โบราณวัตถุได้จริง

หลังจากสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (อว.) ได้สนับสนุนรองศาสตราจารย์ ดร.กมลพรรณ เพ็งพิต นักวิจัย สังกัดคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และคณะ การวิจัย เรื่อง “การพัฒนาแก้วคริสตัลปราศจากตะกั่วและการประดิษฐ์แก้วคริสตัลบาง” ภายใต้แผนงานเทคโนโลยีเพื่ออุตสาหกรรมด้านวัสดุนาโนและนาโนเทคโนโลยี

กระทั่งสามารถพัฒนางานที่เน้น “การประดิษฐ์แก้วคริสตัลบางเพื่อประยุกต์เป็นกระจกโบราณ” ร่วมกับโครงการผลิตรจจกโบราณของนายรัชต ชาญเขียว และคณะ เพื่อพัฒนาสู่ตรจจกโบราณใหม่ๆ เป็นกระจกเงินและกระจกกรึบ จนสามารถนำกระจกเงินและกระจกกรึบไปบูรณะโบราณสถาน-โบราณวัตถุได้หลายแห่ง

นอกจากนี้ยังสามารถสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบประดับกระจกเงินและกระจกกรึบที่สามารถนำไปใช้งานในการบูรณะโบราณสถานและโบราณวัตถุ และสร้างผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่ใช้กระจกเงินและกระจกกรึบตกแต่งเพื่อขยายผลเชิงพาณิชย์ในอนาคตได้อย่างสวยงาม

สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) จึงได้นำกระจกเงินที่ได้จากงานวิจัยถวายสัตย์ภักดิ์ ณ วัดช่างฆ้อง อ.เมืองเชียงใหม่

โดยได้รับความร่วมมือจากศิลปิน “ผูน หอสูง-นายชาญยุทธ โตบัณฑิต” ออกแบบและสร้างลวดลาย ซึ่งเป็นความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรมของการนำผลงานวิจัยจากห้องปฏิบัติการที่สามารถต่อยอดทั้งเชิงพาณิชย์และสามารถนำไปทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของประเทศไทย เพื่อรักษามรดกอันทรงคุณค่าให้คงอยู่เคียงคู่คนไทยสืบไป

ด้านสล่า รชต ชาญเขียว ช่างหุงกระจกโบราณ งานสล่าหัตถ์ศิลป์ “กระจกเงินล้านนา” ชุมชนวัดศรีสุพรรณ อ.หางดง จ.เชียงใหม่ กล่าวว่า กระจกโบราณหรือกระจกเงินได้หายไปนานแล้ว วันหนึ่งตนไปเห็นเศษกระจกตกอยู่ข้างพระธาตุ จึงหยิบขึ้นมาดู จึงเห็นว่ากระจกดังกล่าว

มีวัสดุแค่สองอย่างคือตัวแก้วกับตัวเงิน เราก็น่าจะทำได้

หลังจากนั้นก็เริ่มศึกษา ค้นคว้า วิจัย ลองทำมาเป็นเวลากว่า 15 ปี จนปัจจุบันสามารถทำกระจกได้ครบทุกสี ซึ่งเป็นสีโบราณ และสามารถตัดด้วยกรรไกร ตัดโค้งงอตามแบบโบราณทุกอย่าง สามารถนำไปบูรณะ

โบราณวัตถุ โบราณสถานในเมืองเชียงใหม่ได้หลายจุดแล้ว และขณะนี้ได้ร่วมกับอาจารย์กมลพรรณ เฟิงพืด มาพัฒนากระจก ซึ่งเดิมจะหนา แข็ง ไม่สามารถตัดได้ เมื่อตัดก็จะแตก ทำให้กระจกมีความบางจนสามารถนำไปปักบนหน้าหมอนได้

“กระจกที่จะนำมาปักได้นั้นจะต้องบางและเรียบมาก โดยขณะนี้ได้ทำกรหุงกระจกที่บ้านของผมเอง และจริงๆ แล้วที่อยากทำศูนย์ทำกระจกแห่งนี้ก็เพื่ออยากให้ชุมชนมีส่วนร่วม คนรุ่นใหม่ได้สืบทอดวิชาหุงกระจกที่เป็นของโบราณที่สูญหายไปแล้วกว่า 100 ปี ให้อยู่คู่กับเชียงใหม่และล้านนาสืบต่อไป”.